

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sancta Communitas, In Paupertate religiosa inviolata

Wissingh, Anton

Coloniae Agrippinae, 1699

Cap. IX. De aliis requisitis ad vitam more pauperum virtuosè ducendam
in Religione.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49611](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49611)

sti consilio: *Qui non renuntiaverit omnibus, quae possidet, non potest meus esse discipulus.* Luc. 14. 33. Ad quod alludens S. Bern. scribit ad Sinon. Archiep. Felix, qui nihil sibi retentat ex omnibus quae habet, non foveam, ut vulpes; non tamquam volucres nidum; non loculos, quomodo Judas: non domos, sicut nec Maria locum in diversorio: imitatus profecto illum, qui non habebat, ubi caput reclinaret. h. i. Ubi per foveam intelligitur cupiditas terrenorum, per nidum ambitio, per loculos pecuniae affectus, per locum in diversorio domorum proprietas, secundum quod dicunt saeculares: *Proprius est focus multo pretiosior auro.* Eigen Herd ist Gelters werth. At servi Dei aliter loquuntur, ut sequantur exemplar virtutum Christum, qui non habuit, ubi caput reclinaret.

CAPUT IX.

De aliis requisitis ad vitam more pauperum virtuose ducendam in Religione.

Q. 1. Quid significet haec constructio: *Pauperem vitam ducere.* Tob. 4. 23. *Noli timere fili mi: pauperem quidem vitam gerimus, sed multa bona habebimus, si timuerimus Deum, & recesserimus ab omni peccato, & fecerimus bene.* h. i.

R. 1. Quod generet triplicem sensum etiam in vulgata acceptione. Nam i. significat idem, quod vivere absque pace & concordia, Deique benedictione. Quod v. g. verificatur de conjugibus, inter se discordibus, dum vir est prodigus, pota-

tor &c. Mulier rixosa, garrula, &c. filius contumax, rebellis &c. & hinc panis defectus in domo &c. *Secundo* idem, quod miserè vivere; quod evenit illis, qui per fortunæ invidiam, aut bella, incendia; furta ad egestatem coactam devenère. *Tertio* idem, quod; ex amore virtutis modicis contentari &c. in quo sensu non dicit miseriam, sed potius aliqualem beatitudinem, juxta dictum *S. Bern. Epist. 103. Beatus, qui post illa non abiit, qua possessa onerant, amata inquinant, amissa cruciant.* In ultimo sensu intelliguntur verba cit. ex *Tobia.* De hoc ultimo sensu

R. 2. Pauperem vitam ducere, ex modo & sensu loquentium significat; in multis necessariis vel saepe, vel subinde penuriam, parcitatem, tenuitatem, vilitatem, ac asperitatem pati. Quod si fiat ex electione, & amore virtutis, magni est meriti, & præmii; spectatque ad laudabilem sequelam Christi, juxta dicta: (*Quamvis hic vivendi modus apud multos Religiosos sit odibile bonum.*) Si autem extrinseca adversitas ad talem statum aliquem deducat, est quidem infelicitatis, & necessitatis; attamen potest esse materia virtutis, in quantum *diligentibus Deum omnia cooperantur in bonum. Rom. 8.*

Q. 2. An, licet votum paupertatis *per se* non obliget ad tolerandum inopiam in necessariis, (prout jam tum supra resolutum) attamen perfectio paupertatis voluntariæ saltem ex consequenti coëxigat patientiam in defectu necessariorum vitæ subsidiorum, aut fomentorum, ita ut in hoc se prodat verus amor paupertatis, qui solus

lus

lus est virtus, non verò paupertas nudè inspecta virtus esse potest.

R. affirm. Ita enim *S. August.* in Regula: illos sanè existiment ditiores, qui in sustinenda parcitate fuerint fortiores: melius est enim minùs egere, quàm plus habere. Et *S. Bonav.* in epist. ad Provinciales: fœdum est, profanumque mendacium, paupertatis voluntaria professorem se asserere, & rerum penuriam pati nolle. h. i.

Et *S. Francisc. Sales.* introduct. ad vitam devotã p. 3. c. 16. inquit: Ne contristeris, si minora a quo & debito tibi subsidia prabeantur. In hoc namque paupertatis excellentia & dignitas consistit. Velle esse pauperem, & nullum velle incommodum habere, nimis quàm magna ambitio est: idem namque est, ac velle simul honorem paupertatis, & commoditatem divitiarum ac opum habere. h. i.

R. 2. Paupertas religiosa etiam gaudet vilitate, & modicitate, ita *S. Bened.* in Regula. Monachus omni vilitate vel extremitate sit contentus: vilitate (inquit *Hugo Menardus* c. 16. concord. Reg. §. 1.) in cibo & potu, vestimento, calceario, & quocumque opere injuncto.

Ante illum *S. Basil.* in Regulis fusiùs disputatis interrog. 20. Alius venit ex seculari vita, discat operibus, quod & ratio non persuasit; formam & exemplar vite frugalioris accipiat: recordetur mensa Christianorum, & non pudenda propter Christum paupertatis. h. i.

Joannes Hesselius, qui Concil. Trid. interfuit, c. 83. in Decalog. temerè ac stultè voventibus annumerat illos, qui vovent paupertatem, non expenso

penso

penso præviè apud se , an verè cupiant in hoc mundo pauperum vitam ducere.

De *S. P. Francisco S. Bonav. c. 7.* inquit: in hoc præcipuè suis offendebatur aspectus , si quidquam videret in fratribus , quod paupertati non per omnia consonaret. Hinc etiam

Soc. Jesu in *Summario Constit. §. 25. Victus, vestitus, & lecti ratio erit ut pauperibus accommodata: & unusquisque sibi persuadeat, quod, quæ vilissima erunt ex iis quæ domi sunt, ei tribuentur, propter ipsius majorem abnegationem, & spiritalem profectum.* h. 1.

Q. 3. An ergo arguendi Religiosi illi, qui interdum meliora, delicatiora, & sapidius condita comedunt, nobiliora que vina bibunt, quàm sæculares &c.

R. Quòd, ceteris paribus, in hoc minimè culpandi sint, quia non culpabiles: excusantur enim ex multiplici capite. Nam I. hoc subinde signum manifestum est inopiæ eorum; quam homines prævidentes, ex devotione meliora mittunt illis, aut ferunt (ut ait *S. Bonav.*) suo proprio ori subtrahunt meliora, eis que utpote pauperibus Religiosis, de quibus optimam habent opinionem, dant tamquam Christo. Et pauperum est, comedere illa quæ apponuntur, aut spontè offeruntur illis. Vide de his *Georgium Gobat* in lib. de Ebrío.

II. Quia, ut legitur in vita *Joan. Tauleri*, iis, qui rigido virtutum exercitio atterunt vires corporis, & mentis, non tantum favendum, sed & suadendum est, ut meliori alimento easdem restaurent.

III. Quia

III. Quia utuntur devoti Religiosi meliori alimento, ad consurgendū in majorem laudem conditoris ciborum; & ut sūt aptiores, ferventiores in ejus servitio, amore, & laude; prout de S. P. *Francisco* legitur.

IV. Quoniam Deus fovet, & procurat eis meliora, tamquam filius sibi gratioribus, qui illa alioquin ex se despicerent, nec quærerent.

V. Solitudo religiosa, & virtutum interharum exercitia non permittunt, ut grossioribus cibis utantur; quia aliquando tales Religiosi valde debilitantur in corpore, capite, stomacho; hinc, ne planè inutiles efficiantur, & magis onerosi suo monasterio, præstat eorum naturas meliori cibo & potu fovere & conservare. Attamen exiguloso affectu talia quærere culpabile esset in ipsis.

VI. Quia subinde assueti talibus in sæculo, contraherent infirmitatem, si de extremo ad extremum sine medio salientes, vellent illico naturam ad duriora assuefacere, & frangere.

VII. Quia Religiosi tales subinde non habent alios cibos. Et quia sæpe difficultatem habent in inedicando talia, haberent majorem & duplicem difficultatem, si postmodum non bene præparata cogèrentur manducare.

VIII. Sæpe boni Patroni talia sic accommodata mittunt eis ita, ut velint cum eis inde in eorum refectorio comedere: ideoque illi interim juxta Regulam manducant de appositis, & vescuntur cibo alieno, & patronorum talium quasi instrumentali ministerio ut servi Dei reficiuntur.

IX. Religiosus quilibet bona intentione, & voluntate pia præditus, se inveniens in tali occasione, virtuosè comedit & bibit, si cogitet, quòd Dei servum reficiat ea intentione, & fine, ut Deo meliùs serviat. *S. Bern. in Spec. Monach. Si quid super appositum fuerit, quasi de celo missum accipe.*

X. Secundùm monita *S. Francisci Sales.* religiosus melius facit, talia ex obedientia, & charitate comedendo, quàm ex sensuali singularitate abstinendo. Et in simili casu potest meliùs exercere virtutem, scilicet non abstinendo ex superbia, nec tamen se ingurgitando ex intemperantia, nec alios scandalizando ex singularitate notabili. h. i.

CAPUT X.

De Discretione servanda in paupertatis rigore, seu inopia.

Q. I. An discretio prudentis permittat, aut exigat, ut Religiosus diligat, & quærat pati aliquam propter Christum inopiam.

R. Licet hoc non sit stricti præcepti, est tamen opus consilii, majoris virtutis indicium, perfectiorisque Christi sequelæ non vulgare argumentum. Cujus rationem dat *S. Bonav. in Tract. de paupertate Christi* contra Magistrum Guiliel. dum inquit: *Duplex est inopia, quædam involuntaria, quæ inducit defectum mentis, & pronitatem, ac occasionem inducit ad peccandum. Alia voluntaria, quæ habet adjunctam sufficientiam,*

K

iuxta